

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 lipca 2019 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący sędzia Stanisław Rączkowski (spr)

Sędziowie: Edyta Gajgał

R. Z.

Protokolant: Anna Turek

przy udziale prokuratora Prokuratury (...) Wiesława Biskiego

po rozpoznaniu w dniu 10 lipca 2019 r.

sprawy A. O.

oskarżonej z art. 18§3 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżoną i prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze

z dnia 8 stycznia 2019 r. sygn. akt III K 85/18

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. P. 600 zł tytułem wynagrodzenia za nieopłaconą pomoc prawną udzieloną A. O. z urzędu przed sądem odwoławczym oraz 138 zł tytułem zwrotu VAT, a także 200,59 zł tytułem zwrotu kosztów dojazdu obrońcy do Sądu Apelacyjnego,

III. zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa zwrot wydatków wyłożonych przez Skarb Państwa w postępowaniu odwoławczym w kwocie 748 zł oraz wymierza jej 450 zł opłaty za drugą instancję, ustalając jednocześnie prawidłową opłatę za pierwszą instancję na kwotę 450 zł, zaś wydatki związane z apelacją prokuratora zalicza na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Prokurator Prokuratury (...)w J.oskarżył A. O. o to, że w okresie od lipca 2017r. do stycznia 2018r. daty dziennej nieustalonej w S. wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii udzieliła pomocy K. W. do wytworzenia znacznej ilości środka odurzającego w postaci ziela konopi innej niż włóknistej w postaci dojrzałych roślin w łącznej wadze 1.517,21 grama, które K. W. poddał procesowi suszenia w celu uzyskania znacznych ilości środka odurzającego w ilości nie mniejszej niż 571,49 grama suszu ziela konopi innych niż włókniste, z których można było uzyskać nie mniej niż 5.715 porcji konsumpcyjnych, uzyskując wyłącznie 78,99 gramów tego środka, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na interwencję Policji, w ten sposób, że pomagała K. W. zamontować sprzęt potrzebny do uprawy, jeździła z nim doglądać uprawy, podlewać rośliny, tj. o czyn z art. 18§3 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze wyrokiem z dnia 8 stycznia 2019r. o sygn. akt III K 85/18:

I uznał oskarżoną A. O. za winną tego, że w okresie od lipca 2017r. do połowy stycznia 2018r. w mieszkaniu położonym w (...), udzieliła pomocnictwa K. W., aby dokonał przestępstwa uprawiania wbrew przepisom ustawy konopi innych niż włókniste, których uprawa mogła dostarczyć znacznej ilości ziela konopi innych niż włókniste w postaci suszu o łącznej wadze 571,49g, w ten sposób, że ułatwiła mu znalezienie mieszkania nadającego się do prowadzenia uprawy, jak i ułatwiła mu uprawianie krzewów tych konopi montując wraz z nim sprzęt potrzebny do prowadzenia uprawy w postaci namiotów i wentylatorów i oświetlenia, filtrowała wodę do podlewania krzewów i je podlewała, poddawała te krzewy działaniu środków ochrony roślin, tj. przestępstwa z art. 18§3 k.k. w zw. z art. 63 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie 19§1 k.k. w zw. z art. 63 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 37a k.k. skazał ją na karę 180 (stu osiemdziesięciu) stawek dziennych grzywny po 25zł (dwadzieścia pięć złotych) każda;

II na podstawie art. 29 ustawy z dnia 26 maja 1982r. prawo o adwokaturze w zw. z §4 ust. 1 i 3 i §17 ust. 2 pkt. 5 i §20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adv. A. P. kwotę 1.536zł oraz dalsze 353,28zł tytułem podatku od towarów i usług za nieopłaconą pomoc prawną udzieloną z urzędu oskarżonej;

III na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonej A. O. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, zaś na podstawie art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych wymierzył jej opłatę w wysokości 900zł.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonej, zaskarżając wyrok w całości. Zarzucił :

1. naruszenie przepisów postępowania, a to art. 7 w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 2§2k.p.k., statuującą zasadę swobodnej, a nie dowolnej oceny dowodów, z którą sprzeczne jest uznanie, że przeprowadzona czynność okazania świadkom sugestywnej tablicy pogładowej nie rodzi wątpliwości co do wiarygodności rozpoznania oskarżonej przez świadków M. B., K. C. i G. S.;

2. obrazę przepisów postępowania, a to art. 7k.p.k. w zw. z art. 4k.p.k. w zw. z art. 2§2k.p.k., statuującą zasadę swobodnej, a nie dowolnej oceny dowodów, z którą sprzeczne jest uznanie za wiarygodne i prawdziwe zeznań K. W., który obciążając swoimi wyjaśnieniami oskarżoną był z nią w konflikcie i w ten sposób próbował jej zaszkodzić co miało wpływ na treść orzeczenia poprzez ustalenie m.in. na podstawie zeznań ww. świadka, że oskarżona dopuściła się zarzuczonego jej czynu.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca oskarżonej wniósł o :

1. zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonej od zarzuczonego jej czynu;

2. zasądzenie wynagrodzenia za nieopłaconą pomoc prawną udzieloną oskarżonej z urzędu przed sądem odwoławczym.

Apelację od powyższego wyroku w całości na niekorzyść oskarżonej wniósł prokurator. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił :

1. błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść orzeczenia wskutek błędnego przyjęcia, że oskarżona nie udzieliła pomocy K. W. do wytworzenia znacznej ilości środka odurzającego w postaci ziela konopi innej niż włóknistej w postaci roślin w łącznej wadze 1517,21 gramów, które K. W. poddał procesowi suszenia w celu uzyskania znacznych ilości środka odurzającego tj. nie przyjęcie, że popełniła czyn z art. 18§3k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, a błędne przyjęcie, że jej zachowanie stanowiło czyn z art. 18§3k.k. w zw. z art. 63 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii choć prawidłowa ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego uwzględniająca wskazania wiedzy, zasady prawidłowego rozumowania wskazuje,

że od samego początku zamiarem K. W. było wytworzenie środka odurzającego natomiast A. O. wiedziała o tym i pomagała jemu już na etapie zakładania samej plantacji jak i przy uprawie roślin jak i wiedziała, że celem założenia było wytworzenie środków odurzających co prowadzi do logicznego wniosku, że oskarżona dopuściła się czynu z art. 18§3k.k. w zw. z art. 53 ust.2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii;

2. rażąco niewspółmierność wymierzonej oskarżonej A. O. kary wskutek błędnego przyjęcia, że jej zachowanie stanowiło czyn z art. 18§3k.k. w zw. z art. 63ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i wymierzenie jej na podstawie art. 19§1k.k. w zw. z art. 63 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 37ak.k. kary 180 stawek dziennych grzywny po 25 zł każda stawka, co powoduje, że tak wymierzona kara jest niewspółmiernie rażąco łagodna biorąc pod uwagę okoliczności popełnienia czynu, stopień zawinienia oskarżonej, społeczną szkodliwość czynu wyrażającą się w udzieleniu pomocy do wytworzenia znacznej ilości środka odurzającego w postaci ziela konopi innej niż włóknistej, które to okoliczności jednoznacznie przemawiają za znacznie surowszym wymiarem kary, co w ostateczności również sprawia, że wyrok ten nie spełnia walorów prewencji ogólnej i indywidualnej i jest nieadekwatnie rażąco łagodny.

Stawiając powyższe zarzuty rzecznik oskarżenia publicznego wniósł o :

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zmianę opisu czynu w sposób odpowiadający opisowi przyjętemu w akcie oskarżenia oraz zakwalifikowanie zarzucanego A. O. czynu z art. 18§3k.k. w zw. z art. 53 ust.2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii;

2. zmianę zaskarżonego wyroku w części orzeczenia o karze i wymierzenie A. O. – za czyn z art. 18§3k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii przy zastosowaniu art. 60§1 i§6 pkt2 k.k. kary roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 3 lata oraz grzywnę w wymiarze 120 stawek po 10 zł każda stawka, orzeczenie dozoru kuratora w okresie próby, orzeczenie obowiązku wykonywania pracy zarobkowej, obciążenie kosztami i opłatami.

Sąd Apelacyjny zważył:

Obie apelacje są bezzasadne, stąd też nie zasługiwały na uwzględnienie. Apelacja obrońcy oskarżonej jest apelacją, która kwestionuje sprawstwo oskarżonej, stąd też zostanie omówiona w pierwszej kolejności.

Brak podstaw do uznania, iż sąd pierwszej instancji dokonał oceny dowodów z naruszeniem zasady swobodnej oceny dowodów. Dowody zostały ocenione swobodnie a nie dowolnie, jak zarzuca apelujący. W pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia sąd pierwszej instancji w sposób wyczerpujący i przekonujący wskazał w jakim zakresie dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonej A. O. oraz wskazał na jakich dowodach i dlaczego oparł się czyniąc ustalenia faktyczne w sprawie.

Skarżący nie wykazał też aby sąd I instancji nie respektował w toku wyrokowania wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego oraz zasad prawidłowego (logicznego) rozumowania. Sąd ten dokonał prawidłowej, zgodnej z regułami określonymi w art. 7 k.p.k., oceny materiału dowodowego, trafnie uzasadniając swoje stanowisko.

Brak również podstaw do oceny, iż sąd pierwszej instancji ferując zaskarżony wyrok i oceniając zebrane w sprawie dowody dopuścił się obrazy art. 4 k.p.k., a więc wyrażonej w tym przepisie zasady obiektywizmu. Zasada wyrażona w art. 4 k.p.k. nie sprowadza się do obowiązku interpretowania materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie jedynie na korzyść oskarżonego. Istota tej zasady sprowadza się do obiektywnej oceny wszystkich dowodów zgromadzonych w sprawie. Tak też zgromadzone w sprawie dowody ocenił sąd pierwszej instancji.

Nie sposób również podzielić zarzutu, iż Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze ferując zaskarżony wyrok naruszył zasadę prawdy materialnej. Podstawę rozstrzygnięcia w ocenianej sprawie stanowią prawdziwe ustalenia faktyczne.

Apelujący podniósł, że „ przeprowadzona czynność okazania świadkom sugestywnej tablicy pogłądowej rodzi wątpliwości co do wiarygodności rozpoznania oskarżonej przez świadków M. B., K. C. i G. S.”. Sąd Okręgowy odniósł

się do czynności rozpoznania. Wskazał, że „Wprawdzie w sposób rażąco nieprofesjonalny, a przy tym niezgodny z uregulowaniami art. 173§3 k.p.k., zostało przeprowadzone okazanie M. B. i K. C. wizerunku A. O. i przez to wyników tych niepowtarzalnych czynności procesowych nie można było uznać za miarodajne. Niemniej jednak M. B. całkowicie stanowczo podniosła w toku pierwszego jej chronologicznie przesłuchania, a więc tego, które zostało przeprowadzone jeszcze przed okazaniem jej wizerunku A. O., że kilkakrotnie K. W. do wynajmowanego w S. mieszkania przyjeżdżał (...) z dziewczyną, młodą kobietą, około 20 lat, blond kolor włosów (...). Przyjechali srebrnym autem, ale nie wiem, jaka to marka”. Gdy dodatkowo dostrzeże się w analizowanym kontekście fakt, że na rozprawie świadek ta jednoznacznie zastrzegła, że najemca w okresie jesiennym 2017r. deklaruje zażyłość emocjonalną wobec swojej konkubiny o imieniu A., zaś po upływie niedługiego okresu czasu przekazał świadkowi, że został przez partnerkę porzucony i okradziony, to jako oczywisty jawił się fakt, że M. B. zeznawała właśnie o A. O.. K. C. już w toku jego przesłuchania przeprowadzonego w śledztwie podniósł natomiast, że dziewczyna K. W. miała na imię A.”.

Sąd odwoławczy w całości podziela zacytowaną ocenę sądu pierwszej instancji. W uzupełnieniu tej oceny wskazał także należy, iż na rozprawie M. B.(k. 174v.) jak i K. C.(k. 175v.) nie mieli żadnych wątpliwości, iż oskarżona jest tą dziewczyną z którą K. W. przyjeżdżał do S.. To rozpoznanie jest przekonujące bowiem świadkowie rozmawiali z oskarżoną, widzieli ją w dogodnych, łatwych do zapamiętania warunkach. Sąd pierwszej instancji w oparciu o zasadę bezpośredniości ocenił zeznania wymienionych świadków, w tym okoliczność rozpoznania przez nich A. O.. Nie sposób kwestionować to rozpoznanie oraz wiarygodność zeznań tych świadków. Ich zeznania są konsekwentne. Są to zeznania wewnętrznie spójne oraz harmonizują ze sobą, jak również są zgodne z zeznaniami K. W. oraz G. S..

Na rozprawie w dniu 30 sierpnia 2018r.(k. 177) sąd pierwszej instancji zlecił rzecznikowi oskarżenia publicznego przeprowadzenie czynności okazania wizerunku oskarżonej G. S. zgodnie z wymogami art. 173§3k.p.k. Wcześniej G. S. nie okazywano wizerunku A. O.. Ta czynność została wykonana(k. 184-185). G. S. nie miała jakichkolwiek wątpliwości wskazując na zdjęcie A. O., a więc osoby która przyjeżdżała z K. W. do S. w okresie gdy w wynajmowanym tam mieszkaniu uprawiane były konopie inne niż włókniste.

Reasumując powyższe sąd odwoławczy stwierdza, iż w związku z rozpoznaniem oskarżonej nie pojawiły się żadne wątpliwości. Tym samym brak jakichkolwiek podstaw aby to rozpoznanie kwestionować.

Brak również podstaw aby kwestionować ocenę zeznań K. W.. Sąd pierwszej instancji wskazał, że „ nie doszukał się przekonujących powodów, które uzasadniłyby przyjęcie, że K. W. miał procesowy interes w tym, ażeby w toku śledztwa, w którym występował w charakterze podejrzanego, bezpodstawnie obciążyć odpowiedzialnością karną A. O.. Rzecz bowiem w tym, że nie była ona uczestnikiem tego postępowania, a to oznaczało, że nie występowała w nim w roli współpodejranej. Analiza wyjaśnień tego świadka wskazywała zresztą dobitnie na to, że w procesie zakończonym wyrokiem Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze w sprawie sygn. akt III K 50/18, zupełnie marginalnie odnosił się do przestępczej aktywności oskarżonej, zaś jej inkryminowane zachowanie stało się przedmiotem chronologicznie późniejszego postępowania przygotowawczego. Z pewnością zatem K. W. pobieżnie opisując zachowanie A. O., nie mógł realnie oczekiwać na łagodniejsze jego potraktowanie we własnym procesie i na tę okoliczność uwagę zwróciła również M. B. składając zeznania na rozprawie i wywodząc, że będąc przesłuchiwana w śledztwie, nie była w ogóle wypytywana o A. O.”.

Przedstawiona wyżej ocena zeznań K. W. zyskała aprobatę sądu odwoławczego. Zważyć należy, iż wyjaśnienia, a następnie zeznania K. W. są konsekwentne. K. W. przyznał, iż rozstał się z A. O. w gniewie ale to wcale nie upoważnia do oceny, iż kierował się gniewem obciążając A. O.. W swych wyjaśnieniach wprost zajął stanowisko „A. pomagała mi ale niech będzie tak, żeby ona miała spokój”(k. 29). Także na rozprawie słuchany w charakterze świadka zeznał „ Ja nie chcę się mścić na A., wybaczyłem jej, nie mam wobec niej żadnych roszczeń finansowych”. Nie można także tracić z pola widzenia okoliczności, iż zeznania K. W. znalazły potwierdzenie w zeznaniach M. B., K. C. i G. S.. Podnieść należy także, iż K. W. obciążył A. O. w zakresie pomocy do uprawy konopi innych niż włókniste. Podał, iż wytwarzaniem środka odurzającego zajął się po rozstaniu z A. O.. Wskazał, że oskarżona wyjechała około miesiąc wcześniej przed zbiorem kwiatów z konopi innych niż włókniste(k. 23). Ta okoliczność jest zgodna z wyjaśnieniami oskarżonej, która podała że od oskarżonego wyprowadziła się 13.01.2018r.(k. 117).

W konfrontacji z przedstawionymi dowodami zasadnie sąd pierwszej instancji dokonał krytycznej oceny wyjaśnień oskarżonej A. O. w zakresie w jakim oskarżona kwestionuje swój udział w popełnieniu przestępstwa.

Prawidłowa jest także ocena prawna zachowania przypisanego oskarżonej, a tym samym brak podstaw do uwzględnienia zarzutów podnoszonych w apelacji prokuratora. Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze ocenił, iż A. O. dopuściła się pomocnictwa K. W. do uprawy konopi innych niż włókniste, których uprawa mogła dostarczyć znacznej ilości konopi innych niż włókniste w postaci suszu o łącznej wadze 571,49g. Tak przypisany czyn sąd pierwszej instancji zakwalifikował z art. 18§3k.k. w zw. z art. 63 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii. Ustalając ilość suszu ziela konopi innych niż włókniste możliwe do uzyskania z prowadzonej uprawy sąd pierwszej instancji wskazał na protokoły oględzin oraz opinię z zakresu badań chemicznych. Te dowody nie były kwestionowane przez strony. Zasadnie Sąd Okręgowy przyjął, że przedmiotem czynu była uprawa, która mogła dostarczyć znaczną ilość ziela konopi innych niż włókniste. Uzasadniając swoje stanowisko w zakresie dokonanej oceny prawnej Sąd Okręgowy wskazał, „A. O. realizując przypisaną jej inkryminowaną aktywność wyczerpała zatem ustawowe znamiona przestępstwa z 18§3 k.k. w zw. z art. 63 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii. Godziło się bowiem zauważyć, że oskarżona swoim zachowaniem ułatwiła konkubentowi uprawę krzewów konopi innych niż włókniste, przy czym uprawa ta mogła dostarczyć 571,49g suszu ziela takich konopi. Uprawa prowadzona przez K. W. mogła zatem bezsprzecznie dostarczyć łącznie znacznej ilości tego środka odurzającego, skoro taka jego ilość była wystarczająca do jednorazowego odurzenia się co najmniej kilkudziesięciu osób i to niezależnie od tego, czy dawkę pozwalającą na odurzenie takiej osoby określono by w ilości opisanej w opinii biegłej Komendy (...)Policji we W. z dnia 12 marca 2018r., a wynoszącej 0,1g, czy też przyjęto by wagę suszu wynoszącą 0,5g, a nawet 1g, które to masy wykorzystywane były z kolei do określenia znamienia znacznej ilości ziela takich konopi w orzecznictwie najwyższej instancji sądowej - wyroki Sądu Najwyższego z dnia 1 marca 2006r., II KK 47/05, OSNKW 2006/6/57; z dnia 14 lipca 2011r., IV KK 127/11, LEX 897769 i z dnia 7 maja 2013r., III KK 25/13, OSNKW 2013/9/73; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 1 lutego 2007 r., III KK 257/06, R-OSNKW 2007/339.

Skoro jednak dopiero dalsze czynności przedsięwzięte przez określoną osobę po zebraniu suszu ziela konopi innych niż włókniste, co wprost wynikało z analizy znamion ustawowych typu czynu zabronionego z art. 63 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, a materializujące się w dążeniu do pozyskania gotowego do użycia środka odurzającego, jak chociażby polegające na suszeniu, czy rozdrabnianiu lub sortowaniu takiego ziela, podlegają kwalifikowaniu jako wytworzenie środka odurzającego i pozwalają na subsumowanie ich pod ustawowe znamiona przestępstwa z art. 53 ust. 1 lub 2 tej ustawy, to w niniejszym postępowaniu takiego zachowania A. O. nie można było przypisać – postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2005r., IV KK 14/05, OSNKW 2005/4/37; wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 30 lipca 2015r., II AKA 170/15, LEX 1798752. Zgromadzone dowody nie pozwoliły bowiem na przyjęcie, że A. O. uczestniczyła chociażby w zbieraniu takiego ziela, czy dalszym jego przetwarzaniu, skoro nawet K. W. takich supozycji nie formułował. Rzecz bowiem w tym, że oskarżona uczestnicząc z konkubentem w poszukiwaniu mieszkania, w którym miała zostać urządzona plantacja krzewów konopi innych niż włókniste, a także podejmując wraz z nim czynności związane z zakładaniem tej plantacji, czy też z pielęgnowaniem prawidłowego wzrostu konopi innych niż włókniste, bezsprzecznie ułatwiła mu prowadzenie uprawy tych roślin, która to uprawa, na co zwrócono już uwagę, mogła dostarczyć znacznej ilości ziela konopi innych niż włókniste. Wszystkie te czynności przypisane A. O. poprzedzały jednakże proces suszenia tych krzewów i z pewnością jej aktywność nie zmierzała w rozumieniu art. 13§1 k.k. bezpośrednio do wytworzenia suszu ziela konopi innych niż włókniste”.

W kodeksie karnym pomocnictwo zostało ujęte jako odrębny typ czynu zabronionego, którego znamiona określone zostały w dwóch przepisach : art. 18§3k.k. oraz odpowiednim przepisie części szczególnej lub przepisie pozakodeksowym, przewidującym czyn zabroniony, którego popełnienie przez inną osobę ułatwia zachowanie pomocnika. Strona podmiotowa pomocnictwa charakteryzuje się zamiarem, aby inna osoba popełniła czyn zabroniony. Pojęcie zamiaru użyte w art. 18§3k.k. należy interpretować zgodnie ze znaczeniem nadanym mu przez art. 9§1k.k., a więc jako zamiar bezpośredni lub wynikowy. Pomocnictwo to ułatwienie innej osobie popełnienia czynu zabronionego poprzez czynności pomocnika przykładowo wyliczone w art. 18§3k.k. W realiach ocenianej sprawy pomocnictwo zostało dokonane z chwilą zrealizowania znamion tej postaci zjawiskowej przestępstwa, a nie w chwili

działania K. W.. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 21 stycznia 2014r., IV KK 251/13, OSNKW 2014, nr 8, poz. 63 – wyraził powszechnie akceptowane stanowisko, że „ dla prawidłowego przypisania odpowiedzialności za pomocnictwo, spełniające procesowe wymogi określone w art. 413§2k.p.k., konieczne jest określenie czynności wykonawczej podjętej przez pomocnika oraz wskazanie konkretnego przestępstwa określonego ustawą karną, którego popełnienie pomocnik ma ułatwić”.

K. W. wskazał w jakich czynnościach wykonawczych oskarżona mu pomagała(k. 197v.). Zeznał, że „ marihuanę mieli pozyskać tylko z tych kwitnących elementów. Do czasu zakończenia naszego związku z A. nie było jeszcze tych kwiatów, bo były tylko takie zalążki kwiatów”. Z zeznań wskazanego świadka jednoznacznie wynika, że oskarżona pomagała mu tylko przy uprawie konopi innych niż włókniste. Rozstali się 13.01.2018r. Nie udzielała też pomocy przy zbiorze kwiatów, jak również przy dalszych pracach. Zbiory kwiatów konopi innych niż włókniste miały miejsce w lutym 2018r.

Orzecznictwo sądów nie pozostawia wątpliwości, iż wytwarzanie środka odurzającego jako znamię przestępstwa z art. 53 ust.2 ustawy z 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii to dopiero takie dalsze czynności podejmowane po zbiorze(np. suszenie), za pomocą których otrzymuje się gotowy środek odurzający do użycia, a więc określony preparat danej rośliny, np. susz konopi(por. post. SN z 30.06.2015r., VKK 124/15, LEX nr 1781852; podobnie SA we Wrocławiu w wyroku z 12.06.2017r. II AKa 117/17, LEX nr 2344216; SA w W. w wyroku z dnia 24.02.2017r., II AKa 414/16, LEX nr 2274052; SA w Gdańsku w wyroku z dnia z dnia 10.10.2016r. , sygn. II AKa 186/16, LEX nr 2250179; SA w Ł. w wyroku z dnia 17.03.2015r. o sygn.. II AKa 311/14, LEX nr 1711506).

W ocenie Sądu Apelacyjnego przedstawione wyżej stanowisko pozwalało ocenić apelację prokuratora za bezzasadną.

Także kara wymierzona oskarżonej za przypisane jej przestępstwo jest karą współmierną. Prawidłowo Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze ustalił okoliczności, które należało mieć w polu widzenia przy wymiarze kary oskarżonej. Czyn oskarżonej cechuje znaczna społeczna szkodliwość. Przestępstwa z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii należą do nagminnych. Oskarżona działała umyślnie w zamiarze bezpośrednim. Jej działanie było przemyślane. Aktywność oskarżonej nie była jednorazowa lecz odbywała się na przestrzeni kilku miesięcy.

Oskarżona jest bardzo młodą osobą. Nie wchodziła dotychczas w konflikt z prawem. Legitymuje się pozytywną opinią środowiskową. Trafnie też sąd pierwszej instancji wskazał, że „A. O. w czasie prowadzenia przypisanej jej przestępczej aktywności była zaangażowana uczuciowo w związek z K. W.. Jej zatem decyzja o udzieleniu mu pomocy w uprawianiu tych konopi była podyktowana właśnie dążeniem do zapewnienia konkubentowi dostępności środka odurzającego, od zażywania którego był głęboko uzależniony”. Działalność przestępcza ukierunkowana była jedynie na zaspokojenie potrzeb K. W., jako osoby uzależnionej. Nie dotyczyła tak zwanych narkotyków twardych, szczególnie niebezpiecznych dla organizmu tych, którzy te narkotyki zażywają.

A. O. nie odniosła żadnych korzyści z przestępstwa. Jej rola w przestępczej działalności była podrzędna.

Mając powyższe okoliczności na uwadze należało podzielić ocenę sądu pierwszej instancji, że „ wymierzona A. O. kara 180 stawek dziennych grzywny po 25zł każda, stanowić będzie dla niej dolegliwość współmierną do stopnia jej zawinienia spełniając swoje zadania tak wobec oskarżonej, jak i w zakresie społecznego oddziaływania sankcji. W ocenie sądu sankcja ta we właściwy sposób uwzględniała występujące w sprawie okoliczność obciążającą oraz okoliczności łagodzące, przy zdecydowanej jednak przewadze wymowy tych drugich. Orzeczonej karze powinna uzmysłowić A. O. nieopłacalność łamania prawa i stanowić dla niej przestrożę na przyszłość. Realizując zadania w zakresie prewencji generalnej wymierzona oskarżonej sankcja powinna natomiast doprowadzić każdego do przeświadczenia, że osoba dopuszczająca się przestępstwa podlega nieuchronnej odpowiedzialności karnej. Ilość stawek dziennych grzywny orzeczonej wobec A. O. uwzględniała rozmiar społecznej szkodliwości przypisanego jej przestępstwa, zaś wysokość stawki dziennej została ustalona w sposób nieabstrahujący od dochodów przez nią osiągniętych, jej sytuacji osobistej i majątkowej. Zauważyć bowiem należało, że A. O. utrzymywała się z dochodów z wykonywanej pracy zarobkowej w wysokości około 2.000zł/m-c, a przy tym była osobą młodą, która powinna

wykonywać zatrudnienie. Skoro ponadto nie posiadała ona nikogo na utrzymaniu, to jej status materialny nie zostanie zagrożony na skutek zapłaty orzeczonej kary finansowej”.

A zatem mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny utrzymał w mocy zaskarżony wyrok. Podstawę prawną rozstrzygnięcia stanowi art. 437§1k.p.k.

Orzeczenie o wynagrodzeniu adwokata za nieopłaconą pomoc prawną udzieloną z urzędu oskarżonej przed sądem odwoławczym uzasadnia §17 ust.2 pkt 5 w zw. z §4 ust. 1 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Podstawę rozstrzygnięcia o kosztach sądowych stanowi ar. 636§2k.p.k. w zaw. z art. 618§1pkt 1 i 11k.p.k. oraz art. 3ust.1 w zw. z art. 8 i art. 16 ust.2 ustawy o opłatach w sprawach karnych z 23.06.1973r.(Dz. U. Nr 49, poz. 223 tj.).

SSA Robert Zdych SSA Stanisław Rączkowski SSA Edyta Gajgał